

своитѣ прокудени синове, и каква антипатия показватъ неговитѣ изядници — чорбаджиитѣ и по-горнето духовенство! — Сами сме били свидѣтели и сами на себе си сме изпитали това, като пропагандистъ отвѣдъ и емигрантинъ отсамъ Дунава... И то само ние ли? колко други злочести проповѣдници се продадоха отъ тѣзи народни пиявици, и колко други се укриха и криятъ въ народа! А тука, тука не направиха ли ни вагабонти, шарлатани, чапкъни и всичко, що може да излѣзе изъ устата на едни баснословни невѣжи, каквито сж нашитѣ чорбаджии? Или бѣхме глухи и слѣпи, та не видѣхме тѣхния прѣстъ и въ несполуката на Петрушанското събитие и на рѣшителнитѣ приготовления на Желя и Филипъ-Тотя! Нека ни възрази нѣкой на това — съ факти, съ живи факти, ще му избодемъ очитѣ и ще му докажемъ, че несполуката ни не бѣ, защото идеята за освобождение не е развита у народа, както мислятъ Ивановци и Стояновци, а частнитѣ тѣзи ненародни прѣпятствия. Собствено, идеята за освобождение не е никога угасвала у народа, и ако неговата емиграция днесъ-за-днесъ приутихна, то тя не е умрѣла и не спи, а се е сложила да си почине и отдѣхне отъ несполуки и изново, съ нови сили, да се залови за работа и приготви за удари. — Ето съ какви убѣждения, съ какви надежди и мисли ние разкриваме уста и викаме прѣдъ грозния часъ всѣки емигрантинъ, всѣка благородна душа, всѣки свѣстенъ българинъ, който е оставилъ бащино огнище не за да промѣни едно робство съ друго; викаме ги да издумаме всичко, що се е набрало въ гърди, въ тѣзи злочести четири години, да подигнемъ въпроса на нравственно-политическата свобода и да се откликнемъ на страждущия народъ, който задъ расото и калимявката посѣга върху чалмата на босфорския балванъ и гледа да ритне и едното и другото. Откъмъ Дунава, бѣлия Дунавъ, е чакалъ той нѣкога си своитѣ освободители